

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 13 marca 2017 roku

W pozwie złożonym w dniu 22 lipca 2016 roku (data nadania przesyłki poleconej k. 19) powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. domagał się zasądzenia od pozwanego Szpitala (...) Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w W. kwoty 5.535,44 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 23 lipca 2016 roku do dnia zapłaty. Żądanie pozwu obejmowało także zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, że pozwany zamówił od powoda towar, a powód dostarczył pozwanemu zamówiony towar. Pozwany nie dokonał zapłaty. Na kwotę dochodzoną pozwem składa się należność główna wynikająca z faktur w wysokości 5.140,80 złotych oraz skapitalizowane odsetki ustawowe w wysokości 394,64 złotych (pozew k. 2 - 5).

W dniu 4 sierpnia 2016 roku tut. Sąd wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, sygn. akt II Nc 28406/16, w którym w całości uwzględniono żądanie pozwu (nakaz zapłaty k. 20).

Od powyższego orzeczenia pozwany wniósł sprzeciw, zaskarżając go w całości, zarzucając mu naruszenie art. 499 pkt 2 kpc i wnosząc o oddalenie powództwa oraz nieobciążanie pozwanego kosztami procesu na podstawie art. 102 kpc. Podniósł, że powód nie udowodnił doręczenia faktur pozwanemu, faktu wykonania umowy, a także wskazał nieprawidłowy bieg odsetek, które winny rozpocząć swój bieg od dnia doręczenia poszczególnych faktur (sprzeciw od nakazu zapłaty k. 22 - 24).

W odpowiedzi na sprzeciw powód wskazał, że faktura nr (...) dotyczy sprzętu komisowego, którego zużycie przez pozwanego było podstawą wystawienia faktury, i przedłożył fakturę wraz z przesłanymi od pozwanego protokołami zużycia sprzętu. Z kolei faktura (...) dotyczy zamówienia pozwanego wysłanego powodowi e-mailem, którą pozwany otrzymał wraz z zamówieniem (pismo pełnomocnika powoda k. 38 - 39).

Przed zamknięciem rozprawy strony podtrzymywały dotychczasowe stanowiska (protokół rozprawy k. 56 - 57).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

(...) sp. z o.o. z siedzibą w W. na podstawie umowy zawartej ze Szpitalem (...) Samodzielnym Publicznym Zakładem Opieki Zdrowotnej w W. (dalej również jako „Szpital (...) ZOZ”) dostarczyła Szpitalowi (...) ZOZ zamówiony w dniu 7 maja 2015 roku sprzęt, za który wystawiła na rzecz Szpitala (...) ZOZ w dniu 7 maja 2015 roku fakturę VAT o nr (...) opiewającą na kwotę 4.428 złotych, płatną do dnia 6 lipca 2015 roku (okoliczność niesporna, zamówienie k. 44, faktura VAT k. 6).

Ponadto na (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. dostarczyła Szpitalowi (...) ZOZ sprzęt komisowy, który został przez niego zużyty. Na potwierdzenie zużycia dostarczonego sprzętu Szpital (...) ZOZ sporządził i przedstawił (...) sp. z o.o. protokoły zużycia sprzętu komisowego z dnia 22 czerwca 2015 roku (protokoły zużycia k. 41, 42). Za dostarczony i zużyty towar (...) sp. z o.o. wystawiła na rzecz Szpitala (...) ZOZ w dniu 22 czerwca 2015 roku fakturę VAT o nr (...) opiewającą na kwotę 712,80 złotych, płatną do dnia 21 sierpnia 2015 roku (faktura VAT k. 7).

Powyższe faktury zostały zaksięgowane przez Szpital (...) ZOZ (wydruk księgowy k. 63).

Pismem z dnia 30 czerwca 2016 roku (...) sp. z o.o. wezwała Szpital (...) ZOZ do uiszczenia należności wynikających z tytułu m.in. w/w niezapłaconych faktur w łącznej kwocie 17.058,60 złotych do dnia 7 lipca 2016 roku (wezwanie do zapłaty wraz z załącznikiem oraz potwierdzeniem nadania k. 8 - 10).

Szpital (...) ZOZ do chwili zamknięcia rozprawy nie zapłacił (...) sp. z o.o. należności wynikających z powyższych faktur VAT (okoliczność niesporna).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów złożonych do akt przez strony. W odniesieniu do dokumentów, które zostały przedłożone w formie zwykłych kserokopii, strony nie zakwestionowały rzetelności ich sporządzenia ani nie żądały złożenia przez stronę przeciwną ich oryginałów (zgodnie z art. 129 kpc). Również i Sąd badając te dokumenty z urzędu, nie dopatrywał się w nich niczego, co uzasadniałoby powzięcie jakichkolwiek wątpliwości co do ich wiarygodności i mocy dowodowej, dlatego stanowiły podstawę dla poczynionych w sprawie ustaleń. W ocenie Sądu dowody te, w zakresie, w jakim stanowiły podstawę poczynionych w niniejszej sprawie ustaleń faktycznych, tworzą razem zasadniczo spójny i nie budzący wątpliwości w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a przez to zasługujący na wiarę materiał dowodowy. Dodatkowo czyniąc ustalenia faktyczne Sąd uwzględnił zgodne twierdzenia stron w trybie art. 229 kpc oraz twierdzenia strony, którym przeciwnik nie zaprzeczył w trybie art. 230 kpc.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie. Należność dochodzona w niniejszej sprawie przez stronę powodową to należność o zapłatę ceny za dostarczony pozwanemu towar w postaci sprzętu medycznego. Pozwany Szpital (...) ZOZ w sprzecznie od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym nie zaprzeczył, że zawarł z powodową spółką umowę, która m.in. obejmowała towar wyszczególniony w wystawionych przez powódkę fakturach. Pozwany nie kwestionował również wynikających z tych faktur cen za poszczególne towary oraz okoliczności, iż nie uregulował należności objętych tymi fakturami.

Zarzuty pozwanego podniesione w sprzecznie od nakazu zapłaty tj. że nakaz zapłaty został wydany z naruszeniem art. 499 pkt. 2 kpc, nie zasługuje na uwzględnienie, bowiem wniesienie przez stronę pozwaną sprzeciwu i skierowanie sprawy do rozpoznania w trybie zwykłym czyni go już nieaktualnym. W razie prawidłowego wniesienia sprzeciwu nakaz zapłaty traci bowiem moc (art. 505 § 1 kpc).

Ponadto w uzasadnieniu sprzeciwu strona pozwana zakwestionowała powództwo twierdząc, że z dowodów załączonych do pozwu nie wynika, aby strona powodowa wykonała umowę i dostarczyła stronie pozwanej przedmiotowe faktury. Zarzuty te ocenić należy jako gołosłowne, nie znajdujące potwierdzenia w zebranych materiale dowodowym, a w konsekwencji niezasługujące na uwzględnienie. Strona powodowa przedłożyła sporządzone przez samą stronę pozwaną kopie protokołów zużycia sprzętu oraz kopię zamówienia. Potwierdzają one jednoznacznie, iż strona powodowa wykonała umowę, tzn. dostarczyła stronie pozwanej sprzęt i na tej podstawie wystawiła oraz doręczyła stronie pozwanej stosowne faktury, z których wynikał przedmiot umowy, cena poszczególnych wyrobów i termin płatności. **Faktury te zostały zaksięgowane przez stronę pozwaną.** Następnie, wobec braku regulowania przez stronę pozwaną należności, powodowa spółka skierowała do pozwanego wezwanie do zapłaty wskazujące na przedmiotowe faktury. Strona pozwana nie ustosunkowała się do tego wezwania ani nie kwestionowała doręczenia jej tych faktur. Oczywiście jest, iż gdyby powód nie wykonał czynności wskazanych w powyższych fakturach to pozwany nie dokonałby ich zaksięgowania. Zwróciłby faktury powodowi, a nie wprowadzał je do swojej ewidencji finansowej.

Uznać zatem należało, iż podstawa faktyczna dochodzonego przez stronę powodową roszczenia nie budzi wątpliwości. W świetle właściwych przepisów Kodeksu cywilnego obowiązek zapłaty ceny za dostarczoną rzecz stanowi podstawowy obowiązek odbiorcy (art. 605 kc). Strona pozwana, mimo odebrania przedmiotu umowy, nie uściła na rzecz strony powodowej w umówionym terminie wynikającej z faktur ceny. Kwestionowanie przez pozwanego faktur dostarczenia towarów przez powoda jest więc bezzasadne i jest taktiką procesową zmierzająca do uchylecia się od wykonania ciężącego zobowiązania.

Zgodnie z przepisem art. 481 § 1 kc, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Stosownie natomiast do art. 482 § 1 kc, od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, chyba że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek do dłużnej sumy.

Mając na względzie powyższe okoliczności Sąd uznał za zasadne żądanie pozwu dotyczące zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda należności stwierdzonej fakturami VAT nr (...) (łącznie 5.140,80 złotych) wraz z odsetkami skapitalizowanymi liczonymi od dnia wymagalności objętych nimi należności do dnia wniesienia pozwu (394,64 złotych). Biorąc bowiem pod uwagę fakt, iż termin płatności wystawionych przez powoda powyższych faktur VAT za sprzedany pozwanemu towar został precyzyjnie określony, a od dnia następnego pozwany pozostawał już w opóźnieniu w zapłacie należności z powyższego tytułu, zasadne jest zasądzenie od niego od tej daty na rzecz powoda odsetek. Zgodnie z ugruntowanym w orzecznictwie poglądem, który Sąd w składzie niniejszym w pełni podziela, faktura, w której określony został termin jej płatności, jest wezwaniem do zapłaty w rozumieniu art. 455 kc (vide: uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 2005 roku, IV CK 28/05, Lex nr 180911). Z kolei data ustawowych odsetek za opóźnienie w zapłacie powyższej kwoty wynika bezpośrednio z art. 482 § 1 kc i żądania pozwu.

Dlatego też, na podstawie wymienionych wcześniej przepisów oraz art. 605 kc, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5.535,44 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie jak w **punkcie I** sentencji wyroku.

O kosztach procesu w **punkcie II** sentencji Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 kpc zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Pozwany przegrał proces w całości, wobec czego powinien zwrócić powodowi poniesione przez niego koszty procesu wynoszące 2.667 złotych, na które składają się: opłata sądowa od pozwu – 250 złotych, wynagrodzenie pełnomocnika będącego radcą prawnym wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa – 2.417 złotych (§ 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych, Dz. U. z 2015 roku, poz. 1804 ze zm.).

Jednocześnie Sąd nie znalazł podstaw do zastosowania art. 102 kpc, zgodnie z którym w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. W ocenie Sądu nie zachodzi wypadek szczególnie uzasadniony. Sprzeczne z zasadą słuszności wyrażoną w powyższym przepisie byłoby odstąpienie od obciążania pozwanego kosztami procesu poniesionymi przez powoda w sytuacji, gdy pozwany swoim niesumiennym postępowaniem doprowadził do zainicjowania procesu. Takie działanie nie zasługuje na ochronę, szczególnie, że powoduje powstanie po stronie kontrahenta kosztów związanych z prowadzeniem procesu.

Mając na uwadze powyższe okoliczności oraz treść przepisów prawa, Sąd orzekł jak w sentencji.

Zarządzenie: (...).